

ки камъне съ чукове; други до тѣхъ ги събиратъ въ малки колца и пълнятъ съ тѣхъ малки вагончета, които закарватъ при *макарата*. Съ помощта на тази макара особени работници изваждатъ каменнитѣ вжглища надъ земята и ги трупатъ въ голѣми *влагалища*. Отъ влагалищата машината отнася всѣки день по нѣколко пълни вагона съ каменни вжглища до нѣкоя желѣзнопътна станция (гара), където е направена поръчката.

Когато бѣхъ като васъ малъкъ, често се запитвахъ: Отъ що ли сж станали каменнитѣ вжглища? Ала нито татко, нито мама можаха да ми кажатъ, защото бѣха неуди — не сж ходили на училище като васъ. Послѣ, когато взехъ да ходя на училище, ето що намѣрихъ писано въ една книга за каменнитѣ вжглища:

„Въ старо врѣме — прѣди хиляди години, на много мѣста по земята потънали надълбоко цѣли пространства гъсти гори. Въ тия гори сж растли огромни дървета и високи трѣви съ широки листа, наречени *напратови*. Отъ тия високи трѣви днесъ сж останали само въ топлитѣ мѣста. Заровенитѣ гори почнали да гниятъ. На горнята прѣстъ отново израсли дървета и трѣви. Слѣдъ врѣме и новата гора потънала въ земята и изгнила като първата. Така сж се натрупали единъ върху други нѣколко пласта изгнили растения. Прѣстъта и горнитѣ камъне сж ги притискали много хиляди години съ голѣма сила и сж ги стѣгнали на черни *буци*. Тия черни *буци* ние днесъ вадимъ отъ земята съ голѣми мжки и ги наричаме *каменни вжглища*“.